

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport
econòmicament

Número 40 • SETEMBRE-OCTUBRE • 2021

Luïtar per la **REPÚBLICA SOCIALISTA catalana!**

Construïm
l'esquerra
revolucionària!

Lluitar per la república socialista catalana

Construir una esquerra combativa i revolucionària!

El curs polític comença amb l'inici de la "taula de diàleg" entre el Govern ERC-Junts i el govern central. Pedro Sánchez ha deixat clar que en aquesta discussió estarà exclòs el dret d'autodeterminació. Per la seva part l'ANC i la CUP han convocat mobilitzacions per a la Diada i de l'1 al 3 d'octubre, exigint continuar la lluita per la república catalana i la independència.

Encara que el govern PSOE-UP insisteix que només debatrà allò acceptable per al règim del 78, els dirigents d'ERC i Junts continuen blanquejant aquest "diàleg-farsa" com un eix central de la seva estratègia: parlen d'"independència", "república" i del "mandat de l'1-O" però darrere d'aquest vel demagògic fan tot el possible per allunyar del tauler polític el significat que tenen aquestes paraules per als milions que ens mobilitzem defensant fer-les realitat. Pretenen acabar definitivament amb la lluita de masses als carrers i recuperar la via de l'autonomisme i la negociació.

El Govern aplica les polítiques que exigeixen la burgesia catalana i espanyola

Els capitalistes catalans, enemics directes de la mobilització de masses, secunden totalment aquest pla. A més d'enterrar la lluita per la república, esperen grans beneficis obtenint més competències per a gestionar els milions d'euros públics del "Pla de recuperació" de Sánchez i els fons europeus.

Els indults van ser una concessió arrencada per la mobilització. No obeïen a la bona voluntat de Sánchez ni a l'"habilitat negociadora" d'ERC. La decisió d'acceptar-los s'emmarca en l'estratègia de garantir estabilitat i pau social, de la que el govern central i la patronal esperen beneficiar-se. Una part de la classe dominant ha comprès que apagar la potent mobilització per la república catalana resulta indispensable per a aplicar

la seva agenda i que apostar només per la repressió ha resultat un atzucac i una font permanent d'inestabilitat.

El govern central i el Govern parlen de diàleg, però la via repressiva continua oberta. Els indults estan condicionats a què ERC i Junts compleixin el seu compromís de frenar la lluita per la república. A més, la persecució política contra l'independentisme continua, amb les 3.500 activistes represaliades, les recents farces judicials contra Marcel Vivet o Robert Llach o la decisió de la Fiscalia de l'Audiència Nacional d'acusar de terrorisme a 9 membres de CDR detinguts el setembre de 2019.

Això no impedeix la total sintonia del Govern amb el govern central per a establir acords en benefici dels grans propietaris. Un clar exemple n'és l'ampliació de l'Aeroport del Prat. Aquesta decisió ha estat exigida per la patronal, que es frega les mans calculant els diners que ompliran les seves butxaques. El desastre ecològic que suposaria ha provocat la indignació de centenars de milers de persones a Catalunya.

Despullar la naturalesa de les polítiques del Govern amb un programa de classe i anticapitalista

El missatge que el moviment va enviar amb les urnes el passat 14F –amb el suport més gran a l'independentisme, i dins d'aquest a ERC– va ser clar: continuar la lluita per la república aplicant polítiques d'esquerres. Però ERC no només està mantenint les retallades socials i les mesures privatitzadores que va secundar en el Govern de Torra. Ara, a més, col·laboren fermament des de la presidència amb Junts en implementar polítiques socials encara més dretanes.

Conscients de l'ambient cada vegada més crític amb les seves polítiques, ERC

i Junts continuen alimentant una imposada confrontació acusant-se demagògicament de renunciar al mandat de l'1-O. Però durant els últims anys han mostrat la seva disposició a frenar i fins i tot reprimir la mobilització als carrers cada cop que aquesta amenaçava amb superar-los.

Per desactivar la crítica de les bases del moviment d'alliberament nacional, volen implicar la CUP en les seves polítiques capitalistes i de desmobilització. Tot i que els dirigents d'ERC estan incomplint tots els punts mínimament progressistes de l'acord amb la CUP, ara li demanen que aprovi uns pressupostos profundament antisocials.

Si la CUP entra en aquest joc recorre a la mateixa senda decadent que UP després de supeditar-se al PSOE. La CUP ha de trencar amb la col·laboració de classes i el seguidisme a ERC o Junts, despullant així el caràcter de les seves polítiques a favor de la patronal, i aixecar una alternativa revolucionària en els moviments socials, les bases dels sindicats, el moviment d'alliberament nacional i les lluites obreres.

Donar suport a les mobilitzacions que s'estan produint (ampliació de l'aeroport, 'tarifazo' elèctric, desnonaments, reforma de les pensions, retallades...) no és suficient. Cal unificar-les, vinculant-les a la lluita pel dret d'autodeterminació i per la república catalana socialista. Només un programa de classe, socialista, pot acabar amb la dictadura dels empresaris, l'oligarquia i el règim del 78. No aconseguirem aquest objectiu amb els defensors del sistema, ni de la mà de la dreta independentista, ni generant cap mena d'expectativa en la demagògia d'una direcció d'ERC sotmesa a l'estratègia de Sánchez i als empresaris catalans i espanyols.

Construir una Esquerra Revolucionària que lluiti per la república socialista catalana

És fals que no hi hagi base social o força suficient per avançar cap a la república. Els continus gerros d'aigua freda dels dirigents d'ERC i Junts tenen un clar efecte desmobilitzador. Però la repressió de l'Estat i la crisi del capitalisme empenyeran novament les masses a la lluita. El saldo d'aquests anys de mobilització a Catalunya i les maniobres de la classe dominant per descarrilar-la es deuen precisament a l'enorme suport a la república catalana, el profund rebuig al règim del 78 i el creixement de l'ala esquerra dins del moviment d'alliberament nacional.

Per fer efectiva tota aquesta força, necessitem construir una esquerra revolucionària que defensi sense arrugar-se l'únic programa capaç de conquerir la república per la que lluitem: una república que nacionalitzi la banca, les elèctriques i les grans empreses sota control dels treballadors i treballadores per planificar democràticament l'economia, frenant la catàstrofe econòmica, social i ecològica a què ens condemna el capitalisme. El programa del socialisme és l'únic que pot eliminar totes les formes d'opressió: l'exploació laboral, el racisme, el masclisme, la LGTBIfòbia i, per descomptat, l'opressió nacional.

Per tombar el règim capitalista del 78, hem de construir una direcció que unifiqui els oprimits mitjançant la defensa de la república catalana socialista. Aquesta lluita entusiasmaria i mobilitzaria el conjunt de la classe obrera i el poble de Catalunya i guanyaria el suport de milions de joves i treballadors d'Europa i l'Estat espanyol.

Uneix-te a Esquerra Revolucionària!

El govern de Pedro Sánchez

s'oblida dels treballadors i beneficia l'Ibex 35 i la patronal

Comissió Executiva Estatal
d'Esquerra Revolucionària

Les últimes dades d'ocupació i els primers 9.000 milions d'euros del Pla de Recuperaçió Europeu han fet que Pedro Sánchez presenti un horitzó triomfalista. Com si no existissin els 100.000 morts per la pandèmia, el col·lapse de la sanitat pública, l'escandalosa pujada del preu de la llum, la bombolla immobiliària que dispara els lloguers o la lamentable actuació del seu govern en la crisi afganesa, plegant-se submissament a l'imperialisme estatunidenc.

Després de 20 anys d'intervenció armada que han arrasat l'Afganistan, destruint les seves infraestructures, causant més de 250.000 morts i convertint-lo en una gegantesca plantació d'opi que proveeix el 90% del mercat mundial d'heroïna, Sánchez no ha fet cap mena de reflexió crítica.

El seu govern es presenta com el canvi de les "causes humanitàries" però el tracte inhumà i il·legal a centenars de menors a Ceuta, lloat pel PP, i la seva responsabilitat en les polítiques antiimmigratòries de la Unió Europea, el desmenteixen. En un altre aspecte clau com la qüestió nacional, Sánchez també ha cedit a la pressió dels defensors de la "unitat d'Espanya", negant-se a reconèixer el dret d'autodeterminació.

La classe treballadora colpejada

Durant l'estiu les condicions de vida de la classe treballadora han sofert nombrosos cops. L'índex de preus de consum (IPC) va avançar a l'agost un 3,3% respecte al mateix mes de l'any anterior, el major increment en una dècada, superant el raquític creixement dels salaris. La tarifa elèctrica bat rècords històrics cada setmana sense que el govern prengui cap mesura efectiva. La rebaixa de l'IVA aprovada al juliol ja ha estat absorbida per noves pujades. Sense nacionalitzar la producció i distribució elèctriques, qualsevol pegat acaba suposant majors beneficis per al monopoli empresarial del sector.

El govern PSOE-UP tampoc no s'està enfrontant als bancs i fons voltors. Mentre els seus negocis prosperen, els lloguers s'encareixen brutalment i els desnonaments continuen creixent, renuncia a establir un parc d'habitatges públics amb lloguers socials. En cinc anys el preu del lloguer ha pujat un 41%, impeding a centenars de famílies i milions de joves accedir a un habitatge digne.

L'Ibex 35 i la CEOE contents

L'altra cara de la deterioració de les condicions de vida de la classe treballadora és l'increment espectacular dels beneficis empresarials. El resultat brut d'exploració de les empreses cotitzades va ascendir el primer semestre de 2021 a 40.405 milions d'euros, gairebé un 230% més que el mateix període de 2020. Continuant la seva trajectòria històrica, el PSOE defensa una política d'unitat nacional, l'objectiu de la qual és protegir les grans empreses. La seva gran basa són els 140.000 milions del Pla de Recuperaçió Europeu. Les organitzacions patronals han tancat files amb Sánchez. El cap de l'Oficina de Projectes Europeus de la CEOE demanava per al setembre i octubre "una allau d'ajuts".

Tot i que Casado llanci periòdicament crítiques feroços contra Sánchez intentant frenar l'avanç de Vox, aquest clima de col·laboració empresaris-govern està afavorint acords entre PSOE i PP. Alguns exemples són les deportacions il·legals de menors a Ceuta, pactades amb el PP local, o la catàstrofe ambiental del Mar Menor. La Moncloa va tancar files amb el govern autonòmic murcià del PP, diluint la responsabilitat de les grans empreses agroalimentàries causants directes del desastre.

El PSOE ha arribat a l'extrem de votar amb PP i Vox per a tombar el quinze intent de formar una comissió que investigui la corrupció de Joan Carles I. Per a Sánchez, l'estabilitat de la monarquia i el règim del 78 prevalen sobre qualsevol altra consideració. Per això tole-

ra també l'ofensiva masclista i reaccionària dels tribunals de justícia, que cada cop més sovint emeten resolucions afavorint, disculpant o rebaixant les penes a violadors i maltractadors.

UP critica aquestes accions, però limitant-se a declaracions i gestos innocuos. Últimament, amb Yolanda Díaz al capdavant, fins i tot està secundant incondicionalment moltes polítiques proempresarials i reaccionàries del PSOE.

On és l'"Agenda Social"?

Durant els mesos més durs de la pandèmia els ministres s'omplien la boca parlant d'"escut social". Però l'"escut" era de paper de fumar. Tots els factors que van contribuir a multiplicar les morts per Covid-19 (residències de gent gran privatitzades, deterioració de la sanitat pública, absència de mesures de seguretat als centres educatius, transports o llocs de treball) continuen. A més, la gran mesura social del govern, l'Ingrés Mínim Vital, arriba a menys del 38% de les 850.000 llars considerades en situació de pobresa pel propi executiu. Per bé que embolicades en llenguatge "social", les mesures governamentals contra la pandèmia van tenir com a principal beneficiari les empreses, que van rebre 160.000 milions d'euros.

La Llei Rider exemplifica aquest fracàs de les polítiques socials governamentals. Sobre el paper, cerca atallar la sobreexplotació i condicions laborals inhumanes del sector. Però, en mantenir-se la Reforma Laboral del PP, les empreses tenen un arsenal de mecanismes legals per a sortejar-la impunement, mantenint pràcticament la mateixa situació. Cosa similar passa amb la pujada del Salari

Mínim: positiva, però absorbida ja per les pujades de preus. O amb la revaloració de les pensions segons l'IPC. Com a contrapartida, es retarda l'edat efectiva de jubilació. A mitjà termini, significa rebaixar les pensions inicials més del que es guanya amb la revaloració.

Per a guanyar drets, salaris, habitatge i serveis públics dignes: tornar a omplir els carrers!

En conclusió, la classe treballadora no podem compartir l'optimisme del PSOE i UP. Res podem esperar de polítiques la prioritat de les quals és defensar el benefici empresarial. La burgesia i Pedro Sánchez intenten utilitzar els milions del Pla de Recuperaçió i la desesperació de moltes persones per a imposar aquestes polítiques. L'estratègia desmobilitzadora de la burocràcia sindical de CCOO i UGT i el gir a la dreta dels dirigents d'UP i d'altres forces de l'esquerra, com ERC a Catalunya, afavoreix aquests plans. Però les causes que van motivar la gran onada de rebel·lió social posterior al 15M continuen vives i ressorgiran amb força redoblada. La tasca és preparar-nos i fomentar una nova i contundent mobilització social per a conquerir drets, salaris, habitatge i serveis públics dignes.

Desfeta imperialista a l'Afganistan

Els talibans tornen al poder

Esquerra Revolucionària Internacional

20 anys de guerra i intervenció imperialista, amb prop de 250.000 morts, s'han saldat amb una derrota humiliant dels EUA i els seus aliats internacionals. Malgrat la demagogia occidental, la intenció mai va ser portar llibertat i democràcia al país. Aquesta intervenció ha fet d'or a l'elit afganesa corrompuda –fugida ara amb el botí– i ha provocat el col·lapse del país i l'enfonsament de les condicions de vida del poble.

La suposada guerra contra el terrorisme només ha servit per a arrasar l'Afganistan com han fet a l'Iraq, Síria, el Iemen o Líbia. Tots els governs estatunidencs van alimentar el fonamentalisme islàmic en la seva lluita contra el bloc soviètic, i ara els passa factura.

La caiguda de Kabul, després d'una ofensiva llamepec de dues setmanes, ha portat novament els talibans al poder. La derrota de les forces imperialistes no és conjuntural, sinó un revés enorme per a l'Administració Biden i el seu antecessor Donald Trump: és la constatació de la decadència dels EUA i la modificació de forces que experimenten les relacions internacionals en aquesta època de crisi orgànica del capitalisme. Però qui paga la destrucció i barbàrie de les estratègies imperialistes fallides és el poble. Els afganesos no poden esperar res de la comunitat internacional. Aquests criminals que s'emparen en la legalitat de l'ONU i de les institucions capitalistes són els principals responsables d'aquest sofriment.

La barbàrie militarista d'Occident ha sembrat conscientment el malson talibà. Només la classe obrera internacional i el jovent combatiu poden oferir la solidaritat que l'Afganistan necessita, i això re-

quereix aixecar un moviment de protesta antiimperialista, amb un programa de classe i socialista.

Desintegració d'un govern titella

La fugida el 15 d'agost del president afganès, Ashraf Ghani, un seuaç multimilionari, reflecteix a la perfecció el caràcter del govern que presidia. Mentre ell escapava, milers de funcionaris i empleats de les ambaixades esperaven ser evacuats enmig del caos. Un mes abans Biden havia afirmat: "Els talibans no són l'exèrcit del Vietnam del Nord. Sota cap circumstància es veurà gent pujada a la teulada de l'ambaixada dels EUA a l'Afganistan". Però les imatges de Kabul mostren el contrari: gent a la teulada de l'ambaixada esperant ser evacuada en helicòpters, com a Saigon el 1975, amb columnes de fum dels documents cremats a correuita.

A l'aeroport de Kabul, els vols civils segueixen suspesos des que els EUA i els seus aliats només permeten vols militars per als seus plans d'evacuació. Centenars d'afganesos es concentren desesperadament a les instal·lacions per fugir, rebent disparats dels marines estatunidencs, estavellant-se contra el terra després d'intentar aferrar-se al fuselatge dels avions i patint atacs terroristes.

Els talibans han aconseguit controlar totes les capitals provincials sense resistència en dues setmanes. Aquest col·lapse ha revelat que la propaganda imperialista de lloança a les capacitats dels suposats 300.000 membres de l'exèrcit afganès no era més que mentida i ficció.

Des de la victòria estatunidencs sobre els talibans el 2001, les successives Administracions han destinat a la guerra de l'Afganistan almenys dos bilions de dò-

lars. La major part correspon al cost de les seves tropes i multimilionaris contractes amb empreses de mercenaris i multinacionals de la indústria militar. Però 100.000 milions han estat destinats a la formació de l'exèrcit afganès! D'aquests, milers de milions han anat directament a les butxaques dels senyors de la guerra que els van ajudar a combatre els soviètics i en els que els EUA s'hi van tornar a basar. Però no s'han resolt els problemes de les masses. Tant l'exèrcit com la població afganesa, que no simpatitza amb els talibans, no estaven disposats a morir per un grapat de mafiosos, sobretot a la capital, que va caure sense disparar un sol tret.

Aquesta derrota ha destapat la podridura del règim afganès i la decadència del règim capitalista estatunidenc que no deixa de collir patacades en la seva política internacional, obligant Biden a excusar la seva retirada al·legant que no arriscarà

les seves tropes en una guerra que no és seva. És difícil recórrer a un mètode més vergonyós per a descarregar-se de responsabilitat, falsificar la història i culpar el poble afganès dels crims imperialistes.

El paper de la Xina

El nou escenari que s'obre marca un punt d'inflexió en la pugna imperialista que ha permès a la Xina erigir-se en una potència econòmica, tecnològica i militar que planta cara als EUA. La situació a l'Afganistan representa grans oportunitats per a les aspiracions hegemòniques de la Xina capitalista, tot i que amb desafiaments incerts.

Els dirigents xinesos han encoratjat els talibans amb cobertura política als seus líders, contribuint amb suport militar a través de l'Iran, i garantint reconeixement exterior i inversions a canvi que el futur govern integrista mantingui una

La hipocresia imperialista

Lliures i Combatives

pació i que els talibans són producte seu i del propi sistema capitalista.

El retorn dels talibans al poder ha despullat la hipocresia de les potències occidentals respecte de les dones afganeses. El fonamentalisme islàmic no oferirà sinó opressió despietada, esclavitud i una política per a l'elit, però la campanya propagandística fastigosa que planteja que en els últims 20 anys s'han conquistat drets fonamentals per a la dona que ara seran dilapidats és falsa i pretén amagar el paper lamentable de l'imperialisme estatunidenc en l'ocu-

Res a agrair a Occident.
20 anys d'horror sense fi

Com a mostra de la política dels EUA i altres governs capitalistes de la zona, les escandaloses declaracions de la portaveu de l'ambaixada dels EUA a Kabul, Monica Cummings, el 2018: "els problemes de les dones no són la nostra prioritat".

Actualment el 87% de les dones afganeses són analfabetes (dos de cada tres ne-

estabilitat interna i no provoqui una guerra civil, evidenciant que la política de la potència asiàtica no té res de comunista ni proletària. Donar suport als talibans és *realpolitik* imperialista, pura i dura.

La Xina pretén assegurar els seus interessos a l'Afganistan per la seva posició geoestratègica clau i explotar al màxim la imatge de decadència de l'imperialisme estatunidenc. Fins ara, malgrat inversions xineses gens menyspreables al país, el govern afganès s'havia negat a participar en la Iniciativa de la Franja i la Ruta de Pequín. La sortida dels EUA i la caiguda del govern han fet desaparèixer aquest obstacle.

Però la Xina serà ara la responsable de garantir l'estabilitat que desitja a la zona amb socis com Rússia, Turquia, Pakistan i l'Iran, que no sempre coincideixen en els seus interessos i objectius.

Amb els talibans concentrant tot el poder a una escala que no van tenir en el passat, la perspectiva d'una nova i imminent guerra civil podria quedar aparçada, cosa que està per veure tenint en compte els interessos imperialistes en

joc. Sigui com sigui, els talibans no tenen res a oferir a una població que els coneix i no els vol.

La qüestió central per a la Xina serà fins a quin punt la seva "diplomàcia econòmica" i la col·laboració amb el Pakistan, principal patrocinador dels talibans fins ara, els poden proporcionar aquesta estabilitat tenint en compte que els EUA i la UE no es quedaran de braços plegats a mitjà termini. L'experiència històrica demostra de manera cruel que la política de terra cremada no deixa de ser una opció.

Només el poble salva el poble

L'imperialisme estatunidenc ha sortit derrotat de l'Afganistan, però qui aixeca el cap és la reacció més fosca i fonamentalista. Els talibans van néixer d'una operació posada en marxa per l'imperialisme estatunidenc, el Pakistan i l'Àrabia Saudita en la lluita contra els soviètics i per acabar amb el caos en què s'havia convertit l'Afganistan per la guerra acarnissada entre els diferents senyors de la guerra després de la retirada de Moscou.

Els talibans només poden oferir al poble afganès el que ja va viure entre 1996 i 2001: opressió salvatge, esclavatge per a les dones i una política d'acords amb l'imperialisme per a beneficiar l'oligarquia. El fonamentalisme islàmic fa el mateix paper que les bandes feixistes: desarticula els moviments revolucionaris i permet que el capitalisme continuï funcionant. L'imperialisme i l'integritat s'alimenten i es necessiten en aquesta era de crisi global, recessió i descomposició capitalista.

Els que han fet possible l'escenari d'horror a l'Afganistan són els mateixos que ho van fer abans a l'Iraq, a Síria, a Líbia o al Iemen. D'una banda són els talibans, Estat Islàmic, tot tipus de bandes reaccionàries gihadistes..., però darrere es troben els seus patrocinadors, les monarquies reaccionàries del Golf, els mullàs a l'Iran, l'imperialisme que crea les condicions perquè existeixin, quan no els organitza i enforteix directament.

Els talibans poden arribar a acords amb la Xina, però les masses afganeses no trobaran la solució als seus pro-

blemes en aquesta potència imperialista depredadora.

L'imperialisme estatunidenc i occidental s'ha cobert de crims contra els pobles d'arreu del món, i ara no trigaran en escampar el seu verí racista i xenòfob contra el poble afganès i els seus refugiats.

Només hi ha un camí per a resoldre el caos al qual aboca el capitalisme a un país rere l'altre: la revolució socialista, la presa del poder per part de la classe obrera al capdavant de les masses oprimides, amb un programa per a enderrocar l'oligarquia i l'imperialisme, que expropiï les palanques fonamentals de l'economia i les posi sota el control democràtic de la població per començar a enfrontar la catàstrofe que viu una part de la humanitat, posar fi a les guerres imperialistes, a la crisi permanent de milions de refugiats, a la infància exclosa sense futur, i així crear les bases per a un autèntic renaixement de la societat. No hi ha sortida sota l'ordre capitalista. Socialisme o barbàrie!

ista i l'opressió de la dona afganesa

nes no van a l'escola) i el 75% de les adolescents s'enfronten a matrimoni forçat. El Codi Penal de 2009 aprovat pel govern titella d'EUA manté la legislació talibà de 1996-2001: continua imposant la lapidació pública i la flagel·lació per "adulteri" o que els marits poden privar d'aliments les seves esposes si es neguen a tenir relacions sexuals. La forma d'agressió més habitual és la violació.

El 90% de les dones sofreixen depressió o trastorns per ansietat i, cada any, 2.000 intenten suïcidar-se. Desenes de milers de vídues amb fills es veuen obligades a prosti-

tuir-se o pidolar. I cal sumar la prostitució de menors i les violacions a nens i nenes per part de l'exèrcit i la policia. Tot això amb el silenci i complicitat de l'OTAN i els EUA.

Per la solidaritat internacionalista!

L'Afganistan continua sent un dels pitjors llocs del món per viure per a les dones. I ni l'ONU, ni la UE, ni l'anomenada comunitat internacional han mogut un sol dit per a posar fi a dècades d'abús, violacions i guerra. És el cim de la hipocresia i la moral capitalista.

En aquest espectacle grotesc, no només suportem les mentides i demagògia de molts governs, com el de Pedro Sánchez i el seu suposat "humanitarisme". També les exigències abstractes d'ajuda i solidaritat de l'esquerra reformista. Per exemple, Irene Montero ha escrit moltes piulades sobre els "drets humans" i les tasques de la "comunitat internacional", però ni paraula de la responsabilitat de les "democràcies" occidentals, començant per la gestió del govern espanyol a l'Afganistan.

Aquesta postura no fa cap favor a l'alliberament de la dona afganesa i facilita la

demagògia de les potències imperialistes que es renten les mans davant d'una tragèdia de la que són responsables.

Cap institució capitalista regalarà res a les dones afganeses. La lluita de les oprimides a l'Afganistan, vinculada a la del conjunt de la població contra les bandes gihadistes i també contra l'imperialisme —dues cares de la mateixa moneda—, és l'única sortida a aquest horror. Les feministes revolucionàries enviem la nostra força al poble afganès i aixequem la bandera de la solidaritat internacionalista.

La justícia per a Paz que vam guanyar als carrers no es toca!

Lliures i Combatives

El passat 8 de febrer el Tribunal Superior de Justícia d'Astúries ratificava la sentència per l'assassinat de Paz Fernández: 24 anys de presó i 10 de llibertat vigilada. Semblava ser el final de l'infern pel qual la família i cercles pròxims de Paz han hagut de passar des de la seva desaparició el febrer del 2018.

No són mortes, són assassinades!

Un malson que va començar amb 21 dies de recerca fins que va aparèixer el seu cos. El seu assassí, amb qui mantenia una relació sentimental, l'havia llançat des d'un pont després de colpejar-la amb acarnissament fins a matar-la.

Després va venir una repugnant campanya de criminalització contra Paz per tal de restar gravetat al crim i preparar l'opinió pública per a una sentència irrisòria per homicidi (penat amb un màxim de 15 anys de presó), en lloc de per l'assassinat que va ser (penat amb fins a 25 anys de presó).

Perquè es fes justícia només ens quedava un camí: la mobilització als carrers. No podíem confiar en la justícia patriar-

cal que, a través de la fiscalia i l'advocacia de l'Estat, negava l'assassinat. Per això vam aixecar la campanya "Justícia per a Paz": vam inundar Gijón amb milers de cartells i fulls, vam enviar milers de signatures al jutjat i durant la setmana que va durar el judici ens vam concentrar a les seves portes, demanant que es reconegués l'assassinat.

Finalment, un jurat popular emetia per unanimitat un veredict de demolidor: el crim comès contra Paz havia estat assassinat. En 24 hores la fiscalia i l'advocacia de l'Estat van passar de demanar homicidi a assassinat. L'advocat de l'assassí, que hores abans demanava la lliure absolució i parlava de mort "accidental", passava a demanar la pena mínima per assassinat. Uns dies després arribava la sentència del jutge: 24 anys de presó per assassinat.

L'assassí va recórrer al TSJ d'Astúries demanant que es rebaixés la seva condemna però vam continuar la mobilització per la Justícia per a Paz, aconseguint la ratificació de la condemna.

Cinc mesos després, a finals del passat mes de juliol —una altra vegada en ple estiu per a evitar la resposta social—, el Tribunal Suprem ha admès a tràmit de forma

extraordinària i en un temps rècord un altre recurs de l'assassí en què demana rebaixar la pena a 12 anys de presó!, cosa que suposaria que aquest assassí podria començar a sortir amb permisos en un any. Quin escàndol!

El passat 7 de setembre un grup de cinc jutges i jutgesses es reunien a Madrid a porta tancada i "deliberaven" si modificaven la sentència.

La lluita als carrers és l'únic camí!

No ho podem permetre, no ens quedarem de braços creuats mentre la justícia patriarcal utilitza aquesta estratègia misògina i antidemocràtica per donar veu a l'assassí i brindar-li una nova oportunitat per a escapar-se del seu crim. No permetrem la tortura judicial i institucional d'aquest sistema sobre les víctimes i les seves famílies. Javier Ledo va matar Paz i la justícia masclista i patriarcal segueix perpetrant la tortura i la violència cap a ella i els seus familiars i cercles pròxims.

Si alguna cosa hem après és que la nostra força és als carrers i que només amb la denúncia social i la mobilització podem acabar amb aquesta xacra. Per

aquest motiu Lliures i Combatives, amb el suport de desenes de col·lectius feministes, l'esquerra, sindicats, moviments socials i treballadors en lluita, vam organitzar mobilitzacions els dies 6 i 7 de setembre a Gijón i a Madrid respectivament. Seguirem lluitant perquè no es modifiqui la qualificació del crim i es mantingui la condemna de 24 anys de presó i 10 de llibertat vigilada per l'assassinat de Paz Fernández.

Lluitar per Justícia per a Paz és lluitar perquè els crims masclistes es reconguin com el que són, amb sentències exemplars per als que els cometen. Un cop més tornarem a omplir els carrers exigint Justícia per a Paz i la fi de la violència masclista i la justícia patriarcal, defensant la sentència que vam aconseguir amb la lluita als carrers i que és patrimoni de tot el moviment feminista.

Signa al nostre web la resolució de solidaritat amb la família de Paz exigint al Tribunal Suprem que no modifiqui la sentència per assassinat.

Organitza't contra el masclisme i la LGTBIfòbia! Combat el capitalisme!

La crisi capitalista ha revelat de manera cruel l'opressió a què ens enfrontem les joves i dones treballadores i la comunitat LGTBI. Sabem que l'única manera d'acabar amb la prostració que ens pretenen imposar és amb la lluita col·lectiva i la mobilització als carrers. Per això, des del Sindicat d'Estudiants i Esquerra Revolucionària impulsem Lliures i Combatives, plataforma feminista, antiLGTBIfòbica, anticapitalista i revolucionària, per a unir les forces de totes les que patim l'opressió i la violència del capitalisme en la mateixa lluita per a transformar la societat.

Visita el nostre web • Segueix-nos a xarxes

www.libresycombativas.net/index.php/lliures-i-combatives
Tw: @LliuresiCombat | Ig: lliuresicombatives | Fb: Lliures i Combatives

Esquerra Revolucionària Sindicat d'Estudiants

El passat 2 d'agost tingué lloc una reunió secreta a la seu del Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana a Madrid. La ministra Raquel Sánchez, el vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori de la Generalitat de Catalunya, Jordi Puigneró, i el president d'Aena, Maurici Lucena, acordaven d'amagatotis l'ampliació de l'aeroport del Prat. Això implica l'extensió de la tercera pista de l'aeroport cap a l'est, és a dir, la destrucció dels Espais Naturals del Delta del Llobregat i el Parc Agrari del Baix Llobregat.

L'ampliació de l'aeroport del Prat és una clara reivindicació de les patronals catalanes, que porta mesos reclamant-la. El seu objectiu és clar: aprofitar la inversió pública de 1.700 milions d'euros anunciada pel govern central per a augmentar els seus beneficis amb l'explotació dels treballadors i el medi ambient.

El Delta del Llobregat sota amenaça

L'extensió de la pista 07R/25L implicaria la destrucció de l'espai natural del Delta del Llobregat, arrasant una de les seves zones verges més valuoses: l'Estany de la Ricarda. Aquesta llacuna de 30 hectàrees és una reserva natural amb un fràgil ecosistema que és l'hàbitat d'espècies vulnerables i protegides de fauna com l'eriçó europeu, l'eriçó clar i la rata d'aigua, i de flora com la trencadalla.

La darrera expansió de l'aeroport del Prat ja va malmetre greument el Delta. En el cas de la Ricarda, va afectar el Pas de les Vaques i el seu important canyissar, la diversitat d'orquídies i la formidable pineda (que en 50 anys s'ha reduït a la meitat a tot el Delta), i va fer fora l'ànec xiulador i l'arpella vulgar, que ja no s'hi troba a cap indret de la província de Barcelona.

A més, l'Estany de la Ricarda fa de barrera contra la intrusió d'aigua de mar. És a dir, que la destrucció de la llacuna implicaria la salinització de tot el Delta, impediria disposar d'un sistema hídric funcional i afectaria tot el seu ecosistema i cultius.

Més encara: el Delta disposa d'un aquífer subterrani decisiu per al subministrament d'aigua a Barcelona i estratègic per a la gestió de sequeres.

La propaganda dels empresaris i el paper dels governs de Sánchez i Aragonès

L'oligarquia i els seus mitjans de comunicació parlen de què l'ampliació de l'aeroport crearà milers de llocs de treball. La realitat és molt diferent.

No a l'ampliació de l'Aeroport del Prat!

El medi ambient és més important que els beneficis empresarials!

Bona part dels treballadors que hipotèticament serien contractats temporalment per les obres són treballadors que han perdut la feina en els últims mesos i, descomptant que no tindran drets i seran explotats salvatgement, tornaran a l'atur quan aquestes finalitzin.

Els empresaris i el govern central i català diuen que convertint l'aeroport del Prat en un "hub internacional" moltes empreses s'hi instal·laran i que el pes a Catalunya del PIB de l'aeroport augmentarà fins al 9%. Però en els últims mesos hem vist les aerolínies ser rescataades amb ingents quantitats de diners públics i al dia següent acomiadar milers de treballadors i treballadores, incloent plantilla de l'aeroport de Barcelona. A Catalunya, i especialment a Barcelona, hi ha una reconversió industrial: els empresaris tanquen les seves empreses i acomiaden desenes de milers de persones. De veritat pretenen que ens creiem que l'ampliació de l'aeroport farà venir

empreses que crearan milers de llocs de feina estables?

Si els empresaris troben facilitats fiscals obriran alguna seu administrativa a Barcelona; això inflarà artificialment el PIB però els únics llocs de treball que apareixeran seran d'uns pocs directius i els treballadors no veurem res a les nostres butxaques del creixement macroeconòmic.

Pedro Sánchez torna a ser un garant de la voluntat dels capitalistes i ofereix els diners públics que els permetrà fer-se d'or, seguint la línia del seu Pla de Recuperació. En el cas del Govern, Pere Aragonès ha cedit vergonyosament a les exigències dels empresaris catalans, deixant al dretà Jordi Puigneró dirigir tot el procés de negociacions i incomplint novament l'acord amb la CUP, en aquest cas en el compromís de defensa del medi ambient i foment de transport sostenible.

És l'hora de la lluita:
tothom als carrers!

La prolongació de la tercera pista implicaria que els avions sobrevolarien zones residencials per les que ara mateix no passen, afectant barris de Castelldefels i Gavà. L'aeri, juntament amb el marítim, és el transport més contaminant; un estudi recent il·lustra com l'augment de la capacitat de l'aeroport del Prat fins a 70 milions de passatgers anuals incrementaria un 33% les emissions de diòxid de carboni.

Aquest estiu hem assistit a la catàstrofe que comporta el canvi climàtic i la destrucció del medi ambient associada al mode de producció capitalista i el lucre empresarial. L'ampliació de l'aeroport del

Prat és un pas més cap al desastre, i per això hem d'aturar-lo! Cal defensar la nacionalització de les multinacionals d'infraestructures i del transport, així com de la banca, i que els diners públics s'inverteixin per a aconseguir un transport i producció ecològics i sostenibles i així crear milers de llocs de treball estables.

Totes i tots a la Manifestació unitària del proper diumenge 19 de setembre contra l'ampliació de l'aeroport! A més a més, el Sindicat d'Estudiants ha convocat el divendres 24 de setembre una vaga estudiantil estatal contra el canvi climàtic, emmarcada en una jornada de protesta a nivell mundial, amb manifestacions a desenes de ciutats. Aixequem un gran moviment de lluita en defensa del planeta, és a dir, de les nostres vides!

Visita el nostre web

www.esquerrarevolucionaria.net

► esquerrarevolucionaria.net

El capitalisme mata el Mar Menor

En les últimes setmanes s'han fet virals les imatges de tones de peixos i mol·luscos morts a les ribes del Mar Menor. Aquesta situació, que s'està repetint des de l'any 2019, és la demostració gràfica d'un desastre natural provocat pels grans capitalistes.

El capitalisme MATA el PLANETA

Sindicat d'Estudiants

Cap racó del planeta escapa de la destrucció mediambiental a què ens condemna el sistema capitalista. Els terribles incendis a Grècia o Califòrnia, les onades de calor que han asfixiat el Canadà i la costa oest dels EUA, el desglaç de l'Àrtic, les inundacions a Alemanya i Bèlgica, el desastre del Mar Menor, la proliferació de virus i pandèmies... són la crònica d'una catàstrofe climàtica que avança a un ritme imparable i que provoca milers de morts cada any.

Destruir la naturalesa enriqueix els poderosos

El resultat de l'actuació destructiva del mode de producció capitalista sobre l'ecosistema –amb la complicitat dels governs que sostenen l'anomenada economia de mercat– i la res-

ponsabilitat de les grans empreses ja no es pot ocultar més. El 80% de les emissions de CO2 està concentrat en només 100 multinacionals!

Tots els governs, ja siguin obertament de dretes o autodenominats socialdemòcrates, insisteixen constantment en què s'estan prenent mesures per a frenar el canvi climàtic. Mentida! Totes les cimeres climàtiques han fracassat perquè són organitzades i controlades per les mateixes empreses que arrasen el planeta per a omplir-se les butxaques.

La propaganda ecologista de les empreses elèctriques, gasístiques i petroleres, dels bancs o les grans indústries tèxtils i agroalimentàries és un altre

complet frau. El "verd" està de moda en tots els seus anuncis, però no és més que una farsa descarada per a intentar ocultar la seva activitat criminal i, de pas, fer recaure la responsabilitat de les catàstrofes mediambientals sobre comportaments individuals que són irrellevants en comparació amb l'immens mal que els capitalistes causen al planeta.

Per a salvar el planeta cal trencar amb el sistema: vaga climàtica el 24-S!

Confiar en l'acció de governs i empreses per a frenar el desastre que vivim és un error. Només podem basar-nos

en les nostres pròpies forces i en la nostra capacitat de lluita i mobilització. Per això, des del Sindicat d'Estudiants cridem totes les i els estudiants a la vaga estudiantil climàtica global del proper 24 de setembre, a buidar les aules i omplir els carrers a les 12h. Només posant fi a l'opressió capitalista, expropiant les grans multinacionals i posant-les sota control democràtic de la població, podrem planificar l'activitat productiva per a cobrir les necessitats socials –educació i sanitat públiques, habitatge assequible i digne, treball sense precarietat ni salaris de misèria– i garantir que sigui respectuosa amb el medi ambient. Només amb la transformació socialista de la societat aconseguirem salvar el nostre planeta d'una destrucció segura i assolirem la justícia social i climàtica.

HEM de DEFENSAR-LO!

24 SETEMBRE. VAGA CLIMÀTICA ESTUDIANTIL GLOBAL